

χαμάλη, βλάκα και... παρὸν, κι' ὅλα αὐτὰ μὲ στόμφο
—Αὐτὰ μὴ μοῦ τὰ λὲς ἐδῶ, ἔξω ἀν θὲς περπάτει!...
Κι' ὅσφ ποῦ ναῦρισκας ἐκεῖ κατάληξι· εἰς ὀμφο,
ἴσως κανένα χουγκες ἀθλητικὸ τρίομφο!

Μὰ τώρα ποῦ ἠσύχασες, Βουλὴ μου ξακουσμένη,
π' οὔτε ὁ Πρόεδρος συχνὰ κτυπάει τὸ κουδούνι,
οὔτε ὁ Καλλιγᾶς πολὺ στὸ βῆμα ἀναβαίνει,
οὔτ' ὁ Δημητρακάκης μας τοῦ μπαίνει στὸ ρουθῶνι,
π' οὔτ' ὁ Πετρίτσος ἐνοχλεῖ τὸ ὕπνο σου καυμένη
ποτέ σου νὰ μὴ σηκωθῆς, **Βουλὴ μου ξεπεσμένη!**

Νινοῦτσο.

ΛΗΣΤΕΙΑ ΜΕΣ ΤΗ ΜΥΤΗ ΜΑΣ

Πολλάκις πράγματα μηδαμινὰ ἐξογκοῦνται ἐν τῷ τύφῳ
καὶ ἄλλοτε πάλιν τὰ σοδαρώτερα ἐκμηδενίζονται, ὡς νὰ
ἦτο ὁ τύπος μηδενιστής. Σήμερον ἡ αὔριον πρόκειται νὰ ἐκ-
δοθῆ βούλευμα ἀπαλλακτικὸν ἢ παραπεμπτικὸν προκειμέ-
νου περὶ ὑποθέσεως, ἧτις ὄφειλε ν' ἀπασχολήσῃ σπουδαίως
καὶ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν βουλὴν
ἀκόμη, ὅταν ὑπῆρχε βουλὴ, καὶ ἦτις ἐν τούτοις περιωρί-
σθη νὰ φιλοξενηθῆ εἰς τὰ συνήθη ὀλιγόστιχα διάφορα τῶν
ἡμερησίων μας καὶ—νὰ λησμονηθῆ.

Πρόκειται περὶ φαινομένου κοινωνικοῦ, ὅπερ δεκατρι-
τίαν ὀλόκληρον ἔχομεν νὰ ἴδωμεν, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ εἰς τὰ

πεδία τοῦ Μαρθῶνος ἔπεσαν ἄγγλοι θύματα τῶν τελευταί-
ων ἐλλήνων ληστῶν. Καὶ ὅμως, ὡς εἴπομεν, σήμερον ἡ αὔριον
οἱ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν συλληφθέντες παραπέμπονται ἢ
ἀπολύονται, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει θάπτεται διὰ παν-
τός γεγονός, ὅπερ ἀντὶ νὰ ἐξεγείρῃ ὅλην τὴν πρωτεύουσαν
καὶ ὅλον τὸ κράτος, παρῆλθεν ἀπαρατήρητον, ὅταν χάρις
εἰς τὴν συντονωτάτην δεινότητα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυ-
νομίας δὲν παρέρχεται ἀπαρατήρητος ἡ κλοπὴ ἐνὸς ἰνδιάνου
ἢ ἡ ὑπεξαίρεσις μιᾶς μπουγάδας.

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

* * *

Κατὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ
τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἐπὶ τῶν βυσαινοχρόων κατὰ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου προπόδων τοῦ Ὑμηττοῦ, εἶνε τὸ χωριὸν ἢ μά-
λον ἔπαυλις Χασάνι, ἰδιοκτησία τῆς κυρίας Δεσποίνης γή-
ρας Ζωγράφου, ἄλλοτε εἰσηγητοῦ ἐν τῇ Ἑθνικῇ Τραπέζῃ.
Ἀπὸ δεκαπενταετίας, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ἐχῆρυσεν, ἡ Δέσποινα
Ζωγράφου κατοικεῖ ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς. Εἶνε σχεδὸν ἐ-
βδομηκοντοῦτις· ἔχει υἱὸν τὸν κ. Πέρβελην· ἡ μόνη παραμυ-
θία τῆς εἶνε ἡ ἔπαυλις, τὴν ὁποῖαν ἐξωραΐζει, ἐπιμελεῖται,
καλλιεργεῖ· σχεδὸν πάντοτε εἶνε ἀπομεμονωμένη· ἐνίοτε
τὸ θέρος τὴν ἐπισκέπτονται οἱ συγγενεῖς· ἄλλοτε ὁ υἱός·
ἄλλοτε ὁ ἀνεψιός. Ἐχει ἓνα ὑπηρέτην καὶ ἓνα ἐπιστά-
την. Τὸ Χασάνι διαιρεῖται εἰς ἄνω καὶ κάτω χωριό. Ἀπὸ
τῆς θαλάσσης μόλις ἀπέχει δέκα λεπτά. Τὸ χωριδίον μόλις
συστάται ἀπὸ δύο τρεῖς οἰκογενεῖας χωρικῶν, κολλίγων
τῆς ἐπαύλειος. Ἐχει καὶ ναϊδριον, τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν,
ὅπου πρῶτ' καὶ ἐσπέρας μετέβαινε προσεχουμένη ἡ Δέσποινα
τοῦ χωριδίου.

Τὴν 22 παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἡμέραν νομίζομεν Κυ-
ριακὴν, ἡ Δέσποινα Ζωγράφου ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ναϊδρίου
περὶ τὴν 5ην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας. Τὰ σπήτια τῶν

25

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

25

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 447)

Ἄναμφισβόλως, ἐξηκολούθει νὰ ἐμφανίζηται αὐτὴ καθ' ὕπνον
εἰς τὰ ὄνειρά του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐφθανε πλέον. Νύκτα
τινὰ ὤρμησεν ἐκτὸς τῶν βράχων, καὶ ὑπὸ τῶν ἀ-
στερόεντα οὐρανὸν, τὸν φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς μεγαλοπρε-
ποῦς σελήνης, ὤρμησε διὰ τὸ Βακούρ. Κάνεις δὲν τοῦ εἶ-
πεν, ὅτι ἐκεῖ κατοικοῦσε. Πῶς τὸ ἐγνώριζε; Τὸ ἐμάντευσεν
ἐξ ἐνστίγμου, ἐξ ἔρωτος! Ἄμα ἐφθασεν ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ
τῆς σελήνης φωτιζομένου πύργου στάθηκε, διότι οἱ παλμοὶ
τῆς καρδίας του τῷ ἔλεγον, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προ-
χωρήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ ἄλλοῦ. Ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ζητοῦσε,
ἐκεῖ εὐρίσκειτο, κοιμωμένη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Σιω-
πῆ βαθεῖα ἐπεκράτει ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ κατοικίᾳ, οὐδε-
μία ἀκτις φωτὸς διεπέρα τὰ παραπετάσματα τῶν μεγάλων
παραθύρων. Ἐπληθίασε πρὸς τὸ δύφρακτον, ἠνωρθῶθη καὶ

παρετήρησεν, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν ἢ πυκνοὺς σωροὺς δεινρυλ-
λίων ἀσθενῶς φωτιζομένων, μίαν γάστραν ἐκ ρόδων καὶ
ἄλλην μεγαλειτέραν ἀπὸ γεράνια. Ἀριστερὰ σκοτεινὴ γραμ-
μὴ ὑπεδείκνυε τὸ μέρος, ἀφ' ὅτου ἤρχιζε τὸ ἄλσος· οἱ κῆ-
ποι ἦσαν ἀριστερόθεν, καὶ εἰς τὸ βάθος ἡ σκοτεινὴ γραμμὴ
τοῦ ἄλσους.

Ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἠκολούθησε τὸν τοῖχον τοῦ πε-
ριβόλου· ν' αναρριχηθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου τούτου δὲν ἦτο δύ-
σκολον δι' αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξε καὶ οὔτε κἀν τὸ ἐ-
βαλε κατὰ νοῦν. Ὅταν εἶδεν ὅτι πολὺ ἀπεμακρύνθη, ἐπαν-
ῆλθεν εἰς τὸ δύφρακτον πρὸ τοῦ ὁποίου στάθηκε κάμποσιν
ὄραν. Ἐκεῖ που πλησίον ὑπῆρχε μικρὸν ἄλσος, εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ ὁποίου πλειὰς πετελεῶν, ὅθεν ἐφαίνετο ὅλη ἡ
πρόσοψις τοῦ πύργου. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἐκρύβη
εἰς αὐτὸ ὡς κακούργος, προπαρασκευαζόμενος νὰ πράξῃ
κάνεν κακούργημα· ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μέχρι τῆς
αὐγῆς, ἐκ φόβου ὅμως μὴ τὸν ἴδωσιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δά-
σοσ.

Ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας· ἐπανήρχετο καὶ ἀνε-
χώρει πάντοτε περὶ τὸ λυκαυγές. Κατόπιν, ἐπὶ μίαν ἐ-
βδομάδα ἠσύχασεν, ἔπειτα ὅμως καὶ πάλιν ἡ ἐπιθυμία
του τὸν κατεκυρίευσεν καὶ ἄρρησε τὸ ἐρημητήριον διὰ νὰ ἐ-
πιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον. Ὡς καὶ πρότερον, οὕτω καὶ τὴν
φορὰν ταύτην διενυκτέρευσε εἰς τὸ ἄλσος, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ
ἐξημέρωσε, δὲν ἀπεμακρύνθη ἀναλαβῶν πλέον θάρρος. Ἄν-

χωρικών εἶνε ἐντός τῆς αὐτῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς τοῦ κτήματος, ὅπου καὶ ὁ πύργος τῆς ἐπαύλεως. Ἐπιστρέφουσα ἡ Δέσποινα εἶδε τὰς θύρας τῶν χωρικών κλεισμένας ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον μηδὲν ὑποπτευθεῖσα καὶ ἐκάθισε νὰ φάγῃ. Ἀφοῦ ἐδείπνησε τὸ λιτόν της δεῖπνον, ἐξήρχετο τοῦ ἐστιατορίου νὰ δώσῃ ἐν φαγητόν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ, εἰς τὸν ὑπηρετὴν της. Ἐνῶ ἐξήρχετο, τῆς θύρας οὖσης ἡμικλείστου, οἱ ὀφθαλμοὶ της προσεβλήθησαν ἀπὸ ἕνα λερὸ φεσάκι ὑφ' ὃ δύο ἄγριοι ὀφθαλμοὶ ἦσαν λαϊμάργως προσηλωμένοι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου. Ἀμέσως ὤρμησε μεθ' ὄλον τὸ βῆρος τῆς ἡλικίας της, μὴ δευλιάσασα, ἐκλείσει τὴν θύραν βιαστικῆ, ἐβάλε τὸν σύρτην καὶ ἔτρεξε νὰ εὔρῃ τὸ ρεβόλβον, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ εἶχε λησμονημένον εἰς ἄλλο τοῦ πύργου δωματίον.

Ἦσαν λησταί· καὶ δὲν ἦτο τὸ ἐν καὶ μόνον φεσάκι μετὰ τοὺς δύο μεγάλους τοῦ ὀφθαλμοῦς ὡς γαλῆς λαμποκοπούσης εἰς τὸ σκότος, ἀλλὰ ἐννέα—μὲ συμπάθειο—τὸν ἀριθμὸν. Ἄμα τοὺς ἐκλείσθη ἡ θύρα, ἔτρεξαν εἰς ἐν εἶδος ἀμαξοστασίου, ὅπου ἐδείπνουσαν ὁ ὑπηρετὴς καὶ ὁ ἐπιστάτης· ἤλθον εἰς χεῖρας μετὰ τὸν ἐπιστάτην, τοῦ κατέβασαν μιὰ χαντζαριὰ καὶ τὸν αἰματοκύλησαν· ἔκοψαν τὸν δάκτυλον τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τὸν κατέστησαν ἄχρηστον, καὶ ἔπειτα παραλαβόντες τὸν αἰματοκύφουρον ὑπηρετὴν ὥστε νὰ τὸν ἔχωσιν ἀσπίδα ἀν τύχη καὶ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, ὅπου ἐκαρδόκει τὰ συμβεβηθόμενα κλειδωμένη ἡ γραῖα τῆς ἐπαύλεως, ἀν τύχη καὶ ἔχῃ πυροβόλον, κρατηθῆ νὰ πυροβολήσῃ, διότι πρῶτος θὰ ἐπιπτεν ὁ ἐπιστάτης, ὃν εἶχον προτεταγμένον ἀσπίδα, ὅπως εἶπομεν, ἐμπρός των, ἤρχισαν ἐφόδους ἐναντίον τῆς θύρας, ἀφοῦ ἐτοποθέτησαν δύο ἐκ τῶν συντρόφων των εἰς τὴν αὐλόθυραν διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Τῆς ἔδωκαν, τῆς ἔδωκαν χαντζαριές, τῆς ἔδωκαν τουφεκιές, τὴν ἐσκοῦτηξαν, τὴν ἐπυροβόλησαν, τὴν ἐτράνταξαν· ἡ πόρτα ἤμυνετο ὡς

νὰ εἶχε ψυχὴν, δὲν ὑπεχώρει ὡς ὅτου εἰς ἐξ αὐτῶν ἀνακαλύπτει εἰς μιάν γωνίαν ἕνα ἀρχαῖον κοτρῶνι (πέτραν μεγάλην), κιονόκρανον ἑλληνικόν, περιμέτρου ἡμίσεως περιπίπτου μέτρου, καὶ ὡς ἀρχαῖοι Κλέφταις τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων, οἵτινες ἐγυμνάζοντο πηλαλοῦντες ἐπὶ τῶν ράχων τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ λιθάρι, ἢ παίζοντες κολοσσαίαν ἀμάδα, ἐσφενδόνισαν τὸ θεόρατον κοτρῶνι κατὰ τῆς πόρτας καὶ ἀντέστη, τὴν ἐξεσφενδόνισαν καὶ δευτέραν φοράν καὶ παρεδόθη ἡ πόρτα ὄχι ἐξ ἀδυναμίας, ἀλλὰ διὰ προδοσίας· ἔσπασε δηλαδὴ ἕνα σιδεράκι τῆς κλειδωνιάς, ὡς ἐκ τῆς σφοδρότητος τοῦ κτύπου.

Καθ' ὄλην αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας, οἱ χωρικοὶ δὲν ἐννοίωσαν τίποτα· ἐνῶ ἀπλὴ ὀμιλία ἀπὸ τοῦ πύργου ἀκούεται εἰς τὰς καλύδας των· ἀνακριθέντες εἶπον ὅτι ἀφικράσθησαν κατὰ φωναίς, ἀλλὰ φοβήθησαν πῶς μαλώνει ἡ κυρία μετὰ τὸν ὑπηρετὴν της. Καὶ ὄχι μόνον οἱ χωρικοὶ δὲν ἀνυπόχυσαν, ἀλλ' οὔτε τὰ σκυλιὰ τῶν χωρικών δὲν πῆραν χαμπάρι! τὸ φοβερώτερον ἐξ αὐτῶν—ἡ Ἀρκούδα—ἔτρωγε, λέγει, τὴν ὥραν ἐκείνην πίτουρα! Αὐτὰ κατέθεσαν ἐν τῇ ἀνακρίσει τοῦ κ. Δραγοῦμη.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐπτὰ φουστανελλάδες, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς αἰματοκύφουρον τὸν ἐπιστάτην, εἰσῆλθασαν. Ὅλοι πάνοπλοι. Χαντζαρία εἰς τὴ μέση ὑπερήφανα, τουφεκία σ' τὰ χεῖρα, φεσάκι ἐπὶ κεφαλῆς καὶ περὶ τὸ φεσάκι μαγουλικά κλέφτικα. Εἶχον κατὰ τι τὸ ποιμενικόν· οἱ περισσότεροι νέοι· ὁ μεγαλύτερος, ὁ καὶ ἀρχηγός των, μόλις τεσσαράκοντα ἐτῶν· ὁ νεώτερος μόλις δεκαοκταετής· ἡ φουστανελλάς των λεραῖς· καὶ ἐπάνω εἰς τῆς φουστανελλάς κατόπτα κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, τέλειοι τύποι κλέφτου.

Ἡ πρώτη των κουβέντα ἤμα ἀντιμετώπισαν τὴν ἐδομηκοντούτην Δέσποιναν τοῦ Πύργου ἦτο μετ' ἀπληστίας ἐκφρασθεῖσα: χρήματα! χρήματα! Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἐκπεπληγμένη, κατεπτοημένη, μὴ

ερριχθῆ εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐπερίμενε, κρυμμένος ὅπως ἦτο εἰς τὸ φύλλωμα.

Εἶδε τὸν κηπουρὸν καὶ τοὺς βοηθοὺς του λαμβάνοντας τὰ ἐργαλεῖα των καὶ ἐπιλαμβανομένους τῆς ἐργασίας, εἶτα ἀνοιγομένης τῆς θύρας καὶ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου τοῦ πύργου. Οἱ ὑπηρεταὶ ἀντιπαρήρχοντο ἀπησχολημένοι, ταξιοθετοῦντες, ξεσκονίζοντες, καὶ καθαρίζοντες τοὺς τάπητας.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατελεῖ, ὅτε θαλαμπηπόλος τις ἠνοίξε δύο παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος, καὶ κατόπιν ἄλλα δύο. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, κόρη τις, φέρουσα ὑποκῦανον ἐσθῆτα ἐκ κασμιρίου, ἐφάνη ἐπὶ ἐνὸς τῶν παραθύρων τούτων. Ἦτο ἐκεῖνη. Ἡ καρδιά τοῦ Λυκογιάννη ἤρξατο νὰ πάλλῃ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐθαμβώθησαν ὡς νὰ εἶχε προσβληθῆ κατὰ μέσον πρόσωπον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ακτίνων.

Ἡ Ἐρριέτη ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου· οἱ ὠραῖοι λεπτοὶ βόσπρυχοι της ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν ὤμων της· ἔμενον ἀκίνητος, ρεμβῶδης, μετὰ τὸ βλέμμα σταθερὸν, βυθίζόμενον εἰς τὸ διάστημα. Ἐσυλλογίζετο τὸν Λυκογιάννην καὶ παρετήρει, ὡς πολλάκις τοῦτο θὰ συνέβη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, ὃν διέτρεξε, τὴν κορυφὴν τοῦ φαιῶ γηλόφου. Μετὰ τινα λεπτά, ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ ὁ Λυκογιάννης ἐστέναξεν, ὄχι διότι ἄκουσε νὰ στενάξῃ ἡ κόρη, ἀλλὰ διότι δὲν ἀπελάμβανεν τὴν θέαν της. Ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ὄλης τῆς ἡμέρας ἔμεινεν ἐ-

πάνω σ' τὸ δένδρον, πολλάκις ἀπήλαυσε νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἐρριέτην εἰς τὸ δωματίον, εἰς τὸν ἐξώστην καὶ εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου.

Ἀπὸ τῆς ἀξιωματικῆς ἐκείνης ἡμέρας, πολλάκις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μετεωροσκοπεῖον του, συμπαθήσας τὸ δένδρον. Ἠδύνατό τις νὰ καθίσῃ ἢ νὰ ἐκταθῆ ὅπως θέλει ἐπάνω του καὶ ἀνεπαύετο ἐξίσου καλῶς ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ περιδῶν καὶ ξηρῶν φύλλων κλίνης του. Ἄλλως, τί πρὸς αὐτὸν ὁ κόπος τοῦ σώματός του ἀπέναντι τῆς ἀνακουφίσεως τῆς ψυχῆς του;

Ἦτον εὐχαριστημένος, διότι ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον ἐπεθύμησε, τὸ ἀπήλαυσε ἐβλεπε τὸ εἰδωλὸν του. Ἀλλὰ τὸν φθινόπωρον ἀφίκετο καὶ τὰ φύλλα κατέπεσαν οὕτως ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ δένδρου. Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἦτον ἀπαρηγόρητος. Τότε ἠδύνατό τις νὰ τὸν ἴδῃ, τόσον τὴν ἡμέραν ὅσον καὶ τὴν νύκτα, ἀδιάφορον πότε, ὀλισθαίνοντα ὡς σκιά κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τοῦ ἄλσους, ἔνθα μετεβαίνειν μετὰ κυματίζουσαν κόμην, ὅτε μὲν ὑπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν, ὅτε δὲ γυμνὸς βαδίζων ἐπὶ τῆς χιόνης. Ὅτε εὕρισκε μέρος τι, ὅπως ἐπιστεγασθῆ, οὐχὶ ἐκ φόβου πρὸς τὴν κακοκαιρίαν, ἀλλ' ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν παρουςίαν του, ἐγκαθίστατο ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν. Πάντοτε ὅμως κατῴρθου νὰ ἴδῃ τὸ χάριεν παιδίον, τὸ ἀντικείμενον τῶν ὄνειρων του, τῆς λατρείας του· ἀλλ' ὅταν καὶ μόνον τὴν

προφθάνουσα ποῖον νὰ πρωτακούσῃ. Εἶχαν, λέγει μάθει, ὅτι ἔχει εἰκοσιπέντε χιλιάδες λίραις· μιλοῦσαν βλέπετε μὲ λίραις, σι νὰ ἦσαν ὁμογενεῖς· ἢ λίραις ἔπειτα γινότανε δραχμαῖς, ἀλλ' ὄχι μὲ ἀκρίβειαν ὁμογενικὴν, διότι ζητοῦσαν 250,000 δραχμαῖς. Εἰς αὐτὰ τὰ ἀνακατώματα ἢ ἀνάκρισις ὑποπτεύθη μήπως καὶ ἡ φουστανέλλα ἦτο ψεύτικη καὶ τὸ φεσάκι νόθον, καὶ τὸ χαντζάρι ἐπίτητον καὶ ἡ ἀπαίτησις λιρῶν — νομίσματος ξένου εἰς τὸν τόπον — προσποιητὴ καὶ ὅτι οἱ ἐννέα φουστανελλάδες ἦσαν ἐννέα μετεμφιεσμένοι· ἀλλὰ τοῦτο θὰ τὸ μάθωμεν, ἂν ἡ ἀνάκρισις ἐπιμείνῃ ἐρευνηῶσα.

Ὅλοι μίλαγαν μαζύ· ἔλεγεν ὁ ἕνας καὶ ἀποτελείωνεν ὁ ἄλλος. Ἐπληροφόρουν τὴν πυργοδέσποιναν ὅτι δὲν εἶνε πρώτην φοράν ποῦ τῆς κάμουν αὐτὴν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεως· εἶχαν ἔλθει τέσσαραις φοραῖς, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχαν νὰ τὴν βροῦνε· τώρα λοιπὸν ἐννοοῦν νὰ καλοπληρωθοῦν δι' ὅλους τοὺς κόπους ποῦ ἔλαβαν. Κυρίως τὸν λόγον εἶχεν ὁ ἀρχηγός, ξανθός, εὐμορφος, κακκιομάγουλος, στρογγυλοπρόσωπος, παχύτσοικος, μετρίου ἀναστήματος, τρέφων λεδέντικο γένειον καὶ μύστακα. Καὶ μετὰ σαράντα χρόνια, λέγει ἡ δυστυχὴς πυργοδέσποινα, ὄνειροπολοῦσα αἰωνιότητα, νὰ τὸν ἴδῃ, θὰ τὸν γνωρίσῃ. Τόσον τὰ χαρακτηριστικά του τῆς ἐνετυπώθησαν· δὲν εἶχε μόνον εὐμορφα χαρακτηριστικά, εἶχε καὶ γλώσσα γλυκειά. Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του τὴν ἐστενοχώρουν, τὴν ἐπιλάτουν, τὴν ἐκτυποῦσαν, ὀλίγου δεῖν νὰ τῆς ἐξώρτυτον τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ἐν τῇ ὁρμῇ ἦτις τοὺς κατελάμβανεν, ὅταν αὐτὴ διεβεβαίου ὅτι δὲν ἔχει εἰμὴ δύο εἰκοσιοκτάρικα, αὐτοὶ δὲ τὴν ἠπέιλουν ὅτι καὶ θὰ τὴν σφάξουν ἂν δὲν τὰ βγάλῃ ὅλα σ' τὴν φόρα, ἐκεῖνος—ὁ ἀρχηγός—τὴν ὑπερησπίζετο κι' ἐμπόδιζε τοὺς ἄλλους ἀπὸ τοῦ νὰ βάζουν χέρι ἐπάνω τῆς· ὁ πλέον θρασὺς ἦτο ὁ νεώτερος ὄλων, ὁ δεκαοκταετής.

Ἦρχισεν ἡ ἐκτέλεσις· ἂν ὄχι ἡ κυρία τῆς περιουσίας, ἀλλ'

ἡ περιουσία ἔπρεπε νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος. Τοὺς παρέλαβε καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον τὸ συκοινωνοῦν μὲ τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἄλλοτε ἐκουμάτο· εἰς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν ἕνα κομμῶ· εἰς τὴν γωνίαν μία γαρδαρόμπα. Ἦνοῖξε τὸ κομμῶ μόνη τῆς διὰ νὰ βγάλῃ τὰ δύο τῶν εἰκοσιοκτῶ, περὶ ὧν τοὺς ἔλεγεν, ἀλλ' ἐνῶ ἀνεσύρετο τὸ συρτάρι, ἠκτινοβόλησαν ἀσημικὰ, τέλειο σορτιμέντο τραπέζης· δὲν ἐπρόφθασε νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χρήματα, καὶ ὤρμησαν κατὰ τῶν ἀσημικῶν. Ὅποιος πρωταρπάξῃ. Τὰ ταγάρια τῶν ἀνοιζαν χαινοῦντα στόμια ὡς νὰ ἦσαν λύκοι· κι' ἔβαζαν κι' ἔβαζαν μέσα τους· ἀφοῦ ἐγέμισαν τὰ ταγάρια ἤρχισαν νὰ ρίχνουν ὄχι στὴν κοιλιὰ τους, ἀλλὰ ἰστὰ στήθη των, μεταξὺ τῶν ὑποκαμίσων των. Ὁ ἕνας ἀγριοκύταζε τὸν ἄλλον. Οἱ δύο ἐπὶ τὴν αὐλόθυραν φρουροὶ συμμορῖται ἄφηναν τὴν σκοπιὰν καὶ εἰσῆρχοντο ὡς λαγωνικά εἰς τὸ δωμάτιον, φοβούμενοι μήπως τὰ μοιρασθοῦν αὐτοὶ καὶ δὲν τοὺς ἀφήσουν τίποτα.—Σκυλιὰ, τρεχάτε στὴν πόρτα, φώναζαν οἱ ἄλλοι. Ὡς καὶ τραπεζομάνδουλα καὶ πετσέταις καὶ ρουχικὰ ἐγέμισαν τὸν ληστρικὸν τῶν ἰσοφάγον, τὸ ἱστορικὸν ταγάρι. Καὶ ἀφοῦ ἀπληπίσθησαν ὅτι δὲν θὰ εὑρουν καὶ τίποτα ἄλλο, τώρα λέγει, θὰ πάμε κι' ἀπάνου. Ἡ δυστυχὴς γραῖα ἐπροφασίζετο ὅτι δὲν ἔχει δύναμιν νὰ προπατήσῃ.—Σὲ βοηθοῦμαι ἐμεῖς, ἀπήντησεν ὁ ἱπότης ἀρχηγός. Καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς μέσης, ὡς καθαλλιέρος ὁδηγῶν τὴν ντάμα του εἰς βάλς, ἀνῆλθον ἐν γιουργιτῶ ὄλοι μαζύ ἐπάνω καὶ ἐκεῖ ἀνοίχθηκε ἄλλο κομμῶ, καὶ ἂν τοὺς ἐφάνη τὸ συρτάρι τοῦ κάτω κομμῶ, ἐλόκληρον ἀργυροπωλεῖον τὸ συρτάρι τοῦ ἐπάνω Κομμῶ ἀπῆστραψε τὰς ὄψεις των ὡς ἀδαμαντοπωλεῖον Σπηλιοπούλου. Καὶ ἔπαιρνον καὶ ἔπαιρνον καὶ ἔπαιρνον. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ—τοῦθ' ὅπερ ἐσκανδαλίσει πολλὴ τὴν ἀνάκρισιν καὶ πρέπει μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα νὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὴν σκανδαλίξῃ—μία φωνὴ ἤκούετο : Λεῖπει ἀκόμα ἕνα διαμαντικὸ ! Καὶ

ἔβλεπεν, ὑπὸ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς κατελαμβάνετο, νομίζων ὅτι ἀντημεῖβετο δι' ὅλους τοὺς κόπους του.

Εὐτυχὴς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν σκοτεινὴν κατοικίαν του, ἀποθηκεύσας διὰ πολλὰς ἡμέρας χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

ΙΑ΄.

ΑΙ ΜΑΣΤΙΓΩΣΕΙΣ

Ἡ Ἐριέττη δὲ-Σιμαίς—δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τὸ εἴπωμεν, ἐνδιεφέρετο ζωηρῶς δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς, αὐτὸ δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξέπληττε διόλου τὴν μητέρα τῆς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἦτο εὐγνώμων πρὸς τὸν Λυκογιάννην καὶ εὗρισκε φυσικὸν τὸ αἶσθημα τὸ βαθύ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἐσκέπτετο διαρκῶς περὶ αὐτοῦ καὶ ὠμίλει πολλάκις μετὰ πολλῆς θλίψεως.

Ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, ὅσους δὲν ἐφοβεῖτο νὰ ἐρωτᾷ, καὶ ἐκ τοῦ κ. Βιολαῖν καὶ Σωσάννης, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἐξήταζεν, ὅτε ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν ἐν τῷ πύργῳ, ἐγνώριζεν ὅτι πούθεν δὲν εὗρισκετο πλέον, ὁ Λυκογιάννης, καὶ ὅτι οὔτε οἱ ἀνθρακεῖς δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον. Ἐνεκα τούτου ἀνησυχεῖ μὴ βλέπουσα αὐτὸν, καὶ φοβουμένη μήπως ἐγένε-

το θῦμα κανενὸς ἀπροόπτου περιστατικοῦ. Πολλὰ ἐφραντάζετο καὶ τὴν ἐβασάνιζεν ἡ φαντασία τῆς, φοβουμένη μήπως ἀρρώστησε, μήπως εἶναι τραυματισμένος καὶ ζητεῖ βοήθειαν, χωρὶς κανέναν νὰ τὸν ἀκούσῃ, χωρὶς κανέναν νὰ τὸν πονῇ.

Ἄλλ' ὁ κ. Βιολαῖν τὴν ἐνεθάρρυνε πάντοτε λέγων :

— Ὁ Λυκογιάννης εἶναι ὃν παράδοξον καὶ ἰδιότροπον· πολλάκις συμβαίνει νὰ γίνεταί ἄφαντος ἐβδομάδας, μῆνας, καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν, ὅταν βαρυνθῇ τὴν ἀπομόνωσιν, ἀφίνει τὸ καταφύγιόν του καὶ παρουσιάζεται ἐξαφνα ἐνώπιον τῶν φίλων του, ὡς νὰ ἐπανήρχετο ἀπὸ κανένα μακρὸν ταξεῖδι.

Ἄλλ' ἡ Ἐριέττη ἐξηκολούθει νὰ θλίβεται, ἐνίοτε μάλιστα ἦτο μελαγχολικὴ καὶ πολλάκις ἠσθάνετο νὰ πιέζεται ἢ καρδιά τῆς. Διατί ; δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ τὸ εἴπῃ, ὀφειλοῦσα νὰ λησμονήσῃ, ὅτι ἔχρεώσται τῷ Λυκογιάννῃ ; ἀλλὰ διατί ὁ νοῦς τῆς διαρκῶς ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸν δυστυχῆ ἄγριον ;

— Ἐπεθύμουν μίαν μόνην φοράν νὰ τὸν ἴδω ἔλεγε, διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἐνόμιζε δὲ ὅτι μετὰ ταῦτα δὲν θὰ ἔμενεν ἄλλη πλέον ἱκανοποίησις, νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἐνόμιζεν ἐπίσης ὅτι ἂν τῆς ἔλεγε κανεὶς «Ἐἶδα πάλιν τὸν Λυκογιάννην τὴν δεῖνα ἡμέραν ποῦ ἐπεσκέφθη πάλιν τοὺς ἀνθρακεῖς, κ' ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ φίλου του Ἰακώβου Γρανδὲν», θὰ ἀπηλλάσσετο διὰ παντὸς ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνησυχιῶν.

ἄλλη ἔπειτα ἄλλη φωνή : Ὑμὸν τὸ μικρὸν τὸ ρωλογάκι ; Καὶ ἦτο μικρὸς ἀναμνηστικὸς θησαυρὸς τὸ ρωλογάκι ἐκεῖνο, δῶρον τοῦ πρώτου συζύγου της, διότι ἡ Δέσποινα Ζωγράφου ἐξήντησε καὶ τὰς τρεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀδείας γάμου, μείνασα ἐν τούτοις καὶ πάλιν χήρα. Καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τίνος, κύριος οἶδε, τρυφερὰς γωνίας ὅπου ἦτο μαλακὰ ἐναποτεθειμένον τὸ μικρὸν ρωλογάκι καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ κ' ἐκεῖνο. Καὶ πρὸς τοῖς διαμαντικοῖς καὶ 400 φράγκα τοῖς μετρητοῖς ἠρπάζοντο καὶ διενέμοντο ὑπὸ τῶν ἑπτὰ.

Ἔως ὅτου τῆς ἀφῆρηθῆ πασα ἐλπίς περαιτέρω ξεγυμνωμοῦ, καὶ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν ἐπὶ δύο ὥρας, ἀπὸ τῆς 6ης ἕως τῆς 8ης μ. μ., διαρκέσασαν ἐπιστρατεῖαν τῶν ἀνεχώρησαν.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸν ἐπιστάτην, ὃν εἶχον μαζὺ ὅταν τὸ πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὸ δώματιον αἱματόφυρτον περιποιήθησαν οἱ ἴδιοι, εἰπόντος, λέγεται, ἐκείνου ὅτι εἶχε βάλσαμον εἰς τὸ *σελάχιον* καὶ μὲ αὐτὸ ἐδάμασαν τὴν πληγὴν του. Ἐπειτα τὸν εἶχον πάρεξ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν δύο ἐξ ὄλων, δῆθεν διὰ νὰ τὸν σφάξουν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέειραξαν.

Ὅταν κατέβῃ ἡ Δέσποινα ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν ἦρε κἀνένα ὃ ἐπιστάτης δὲ τῆς εἶπεν ὅτι ἔφυγαν.

Αὐθωρεῖ ἔστειλεν ἄνθρωπον ἐπάνω εἰς τὸν υἴόν της, οὗτος μετέβη παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ καὶ πρὶν τοῦ μεσονυκτίου τῆς αὐτῆς ἐσπέρας ἐξεκίνη ἐπιππος χωροφυλακὴ ἥτις ὅμως οὐδὲν κατώρθωσεν. Συνελήφθησαν οἱ χωρικοὶ, καὶ ἀπελύθησαν. Συνελήφθη καὶ ὁ ἐπιστάτης Σκούρτης ἐκ Κηφισίας, παλληκάρι, γενναῖος, ριψοκίνδυνος, ὡς τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐπὶ τῇ ὑποψίᾳ μήπως ἦν εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν ληστῶν, τῆς ἀνακρίσεως σκανδαλισθεῖσιν ἐκ τοῦ ἐν τῷ σελαχίῳ εὐρεθέντος βάλσαμου, κτλ.

* * *

Ἄ ! Ὅταν ἐβλεπε τὴν χιόνα πίπτουσαν κατὰ νιφάδας παχείας, ἐὰν ἐμάνθανεν, ὅτι εὐρίσκετο κάπου εἰς τὸν πύργον κρυμμένος, ἀναμένων αὐτὴν νὰ φανῇ, ὡς οὐράνιον ἐμφάνισιν, εἰς κάμμίαν πόρταν ἢ εἰς κἀνένα παράθυρον ! Ἄλλ' ὁ Λυκογιάννης ἦτο φρόνιμος, ἐβλεπε καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὸν βλέπουν. Προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου παρεφύλαττε τὴν εὐάρεστον στιγμήν, καθ' ἣν ἡ χαρὰ τὴν ὁποῖαν ἀνέμενεν ἔμελλε νὰ ἀνατείλῃ ἀπὸ κἀνένα παράθυρον καὶ νὰ πέσῃ μὲς τὴν καρδίαν του.

Τοῦ χειμῶνος παρελθόντος, αἱ ὠραῖαι παρουσιάσθησαν ἡμέραι, οἱ ὅσοι ἐβλάστησαν καὶ τὰ δένδρα ἐκαλύφθησαν ὑπὸ φύλλων.

Ἐν τούτοις ὁ Λυκογιάννης δὲν ἀνῆλθε πλέον εἰς τὸ ἀγαπητόν του δένδρον, εἶχεν εὐρεὶ καλλίτερον. Βεβαίως ἐνόμιζε μεγάλην εὐτυχιάν νὰ παρατηρῇ τὴν νεάνίδα καὶ ἀπὸ μακρῶν, ἀλλ' ἂν ἔμπορούσε νὰ τὴν βλέπῃ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ! . . . Νὰ ἔμπορῃ νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τὴν θαυμάζῃ, ν' ἀκούῃ τὴν μελωδικὴν φωνὴν της, νὰ βλέπῃ τὴν αὖραν ἀνακινουσαν τὴν κόμην της, θεωποῦσαν τὸ ἀγνὸν μέτωπόν της, τὸ παρθένον στήθος της ἐξογουμένον χαρμωσίμως καὶ ἐκπέμπον διὰ τῶν ροδοχρόων χειλέων της τὴν μυροβόλον ἀναπνοὴν της ! . . . αὐτὸ πλέον δὲν ἦτο μόνον χαρὰ, εὐτυχία, ἀλλ' ἡ μακαριωτέρα γοητεία, ἦτο μέθη ἀπαράμιλλος.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιβόλου τοῦ πύργου, ἔσωθεν πρῶτον τινος ἐκ χλόης παραπετάματος, ὑπῆρχε μεγάλη

Ἡ τολμηρὰ αὕτη ληστοπραξία ἔχει δύο φάσεις ἐπίσης σπουδαίας. Ἦσαν ἰσχυρὰ λησταὶ συστηματικοί ; Τότε ἔχομεν τὸ γεγονός τῆς ἐκ νέου ἐμφανίσεως τῆς ληστείας. Δὲν ἦσαν συστηματικοί, ἀλλὰ μετρηφισμένοι ; Τότε ἡ ἀνάκρισις ὀφείλει νὰ ἀνακαλύψῃ τοιοῦτους τολμηροὺς κλέπτας, ἐκτὸς ἐὰν φιλοδοξῇ δίπλωμα ἡλιθιότητος. Ἀμφοτέραι αἱ ὑποθέσεις βαίνουσιν ἐκ παραλλήλου ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυνάμιν των. Ἡ πρώτη ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ὄλην τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν. Ἄλλ' ἔχει καὶ καθ' ἑαυτῆς πολλὰ διδόμενα. Ποῦ ἦτο αὐτὴ ἡ συμμορία ; Πόθεν ἦλθε ; Ποῦ μετέβη ; Πῶς δὲν ἐφόρευσε κἀνένα ; Πῶς δὲν συνέλαβε τὴν γραῖαν αἰχμάλωτον ; Ἡ δευτέρα ὑπόθεσις εἶναι τολμηρὰ ἄλλ' ἀπέναντι τῶν ἀπιθανοτήτων αἵτινες πολεμοῦσι τὴν πρώτην, προσκτᾶται αὐτὴ πιθανότητα.

Ὅπως δὴποτε εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀπόκειται νὰ διευκρινῆσθῃ τὴν ὅσον σκανδαλώδη, τόσον ἀφ' ἑτέρου μυστηριώδη παρὰ τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας ληστοπραξίαν.

Κρῖ-Κρῖ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΝΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἡ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μακρὰ ἀπόστασις τῆς 25 Μαρτίου, ἡ περιουσιὴ εὐτυχία τῶν γεννημάτων, ἡ εὐλογία ἀκόμη, συνέτεινεν ὅπως καταστῇ ἡ ἐν Τήνῳ πανηγυρις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ πολυπληθεστερά των μέχρι τοῦδε : 37 ἀτμόπλοια ἠγκυροβόλησαν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτῆς πρὸ τῆς Τήνου καὶ 25 χιλιάδες ἐπιβατῶν ἀπεβιβάσθησαν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου ἀκτῆς.

Ὁ συρρέουσας εὐλαβῆς κόσμος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέ-

φυτεία ζυγιῶν, εἶδος παρισίνου θαλάμου μετὰ θραυνίων καὶ ἀγροτικῶν καθεκλῶν. Ἐκ τῆς φυτείας μετέβαινε τις ὁμαλῶς εἰς ἐξώστην κατεσκευασμένον ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς τοῦ περιβόλου καὶ συννηωμένον μετ' αὐτοῦ.

Ἡ Ἐρριέτη εὐηρεστεῖτο ἐκ τοῦ σκιοέντος τούτου μέρους, ὅθεν ἐβλεπαν ὠραῖον λειμῶνα ποτιζόμενον ὑπὸ κελαρύζοντος ρυακίου καὶ πᾶσαν τὴν περίεξ ἐξοχὴν ἀγαποῦσε νὰ κάθεται εἰς τὴν φυτεῖαν τῶν ζυγιῶν, ὅπου ἔψαλλον ἡ πυραλίς καὶ ἡ ὑπολαί.

Κάθε ἡμέραν ἤρχετο ἐκεῖ μετὰ μεσημβρίαν, ἐνίοτε μετὰ τῆς μετρῆς της, συχνότερον ὅμως μόνη καὶ ἔμενεν ὁλοκλήρους ὥρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲ σπανίως ἔμενεν ἀργή, ἄλλοτε εἰργάζετο εἰς τὴν κατασκευὴν τάπητος ἢ εἰς κέντημα, ἄλλοτε ἐπεδίδετο εἰς ἰχνογραφικὰ ἔργα, ἢ ἀνεγίνωσκε βιβλίον.

Μίαν ἡμέραν, ὅτε ἦτο μόνη, ὁ κηπουρὸς ἔπερασεν ἀπὸ κοντὰ της καὶ ἰδὼν τὴν νεαρὰν οἰκοδέσποιναν στάθηκε ὅπως τὴν χαιρετήσῃ, αὐτὴ δὲ ἀνταπεκρίθη διὰ χαριτωμένης τῆς κεφαλῆς κινήσεως. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἵπεμακρύνθη καὶ ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐδίστασεν εἰσῆλθε, κρατῶν τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα.

— Μήπως θέλετε νὰ μ' ἐρωτήσητε τίποτε, Φραγκίσκος ; εἶπεν ἡ νεανὶς ὀλίγῳ ἐκπληκτος, ἀλλ' οὐδόλως προσβληθεῖσα ἐκ τῆς τόλμης τοῦ ὑπῆρέτου.

(Ἀκολουθεῖ)